

Arrest

nr. 346 306 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en samen X als wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigster van de minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2025 met refertenummer 134039.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekster en haar drie minderjarige kinderen dienden op 10 februari 2025, via het Belgische consulaat te Istanbul (Turkije), een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met hun vermoedelijke echtgenoot/vader die in België verblijft als erkend vluchteling.

Op 27 oktober 2025 beslist de gemachtigde van de minister van voor Asiel en Migratie om deze vier visumaanvragen te weigeren.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij zijn alle vier als volgt gemotiveerd:

“(…)

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door mevrouw R. H.,° (...)2002 en haar kinderen R. G.,° (...)2020, R. S.,° (...)2022 en R. A.,° (...)2023 allen van Syrische nationaliteit teneinde haar/hun vermoedelijke echtgenoot/vader R. A.,° (...)2003 erkend vluchteling van Syrische origine te vervoegen in België.

Overwegende dat meneer in zijn asielaanvraag op 29/07/2024 bij DVZ verklaarde dat hij sinds 2012 in Gaziantep in Turkije woonde. Overwegende dat meneer verklaarde dat hij gehuwd is in Gaziantep en dat ook zijn 3 kinderen daar geboren zijn.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een Syrische huwelijksakte en een Turkse huwelijksakte werden voorgelegd.

Overwegende dat de huwelijksdatum op de Syrische huwelijksakte 02/02/2020 betreft en op de Turkse huwelijksakte 21/01/2021 als huwelijksdatum staat geschreven.

Overwegende dat er op de Syrische huwelijksakte mevrouw haar geboortedatum 01/01/2002 betreft en op de Turkse huwelijksakte 01/06/2000 staat geschreven.

Overwegende dat mevrouw haar geboortedatum op haar Syrische geboorteakte 01/04/2003 betreft.

Overwegende dat als geboortedatum van mevrouw op de Kimlik 01/06/2000 betreft alsook op het uittreksel strafregister.

Overwegende dat op de familiefiche mevrouw haar geboortedatum 01/01/2002 betreft.

Overwegende bovendien dat meneer zijn geboortedatum op de Syrische documenten 01/04/2003 betreft onder de naam A. E. R..

Overwegende dat er voor de kinderen zowel een Syrische als een Turkse geboorteakte voorgelegd werd.

Overwegende dat de kinderen op de Syrische geboorteakte geboren zijn in Hasaka en op de Turkse geboorteaktes is G. geboren te Antakya, S. en A. te Nizip. Overwegende dat voor A. de geboortedata verschillen. Op de Syrische geboorteakte is de geboortedatum 12/03/2023 en op de Turkse geboorteakte 03/12/2023.

Overwegende de familienaam op verschillende wijzen geschreven staat : R(...), Rd(...), Rz(...).

Op basis van al deze incoherenties is DVZ niet in staat de juiste identiteit van de betrokkenen vast te stellen.

Overwegende dat DVZ de identiteit van de aanvragers niet kan vaststellen, gelet op de tegenstrijdigheden in de voorgelegde documenten wordt de visumaanvraag afgewezen.

(…)

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

(…)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

De verzoekers zetten het volgende, enig middel, uiteen:

“Enig middel

Schending van de artikel 10, 11, 12bis en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van het artikel 8 E.V.R.M.

Schending artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Schending van de hoorplicht

Schending van artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Schending van artikel 22bis Grondwet Schending van het hoger belang van het kind.

6.1.

Het artikel 10, §2, 5e lid van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

“Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt”

Het artikel 11, §1, tweede lid van de wet 15.12.1980 stelt dat:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

Het artikel 12bis van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren

[...]

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt het volgende:

“[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat:

“Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.”

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat:

“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen”.

Artikel 9.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt dat:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.”

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt het volgende:

“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

De wet voorziet in een cascadesysteem wat de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet betreft op voorwaarde dat de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen.

In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen”. Indien ook dit niet mogelijk is, kan verweerder “overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”. Overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

Uit het arrest Mugenzi/Frankrijk van het EHRM van 10.07.2014 volgt dat erkende vluchtelingen en hun familieleden gebruik moeten kunnen maken van een meer voordelige procedure inzake gezinshereniging en dit krachtens artikel 8 EVRM. Uit deze rechtspraak volgt ook dat het aangewezen is om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden tijdens de asielprocedure, indien de betrokkene niet in de mogelijkheid is om officiële stukken voor te leggen, nu de lidstaat aan het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend. Er moet rekening gehouden worden met de bijzondere situatie waarin asielzoekers zich bevinden en in vele gevallen moet volgens het Hof het voordeel van de twijfel gegeven worden als men de verklaringen en documenten beoordeelt.

De verwerende partij past het cascadesysteem in dit dossier duidelijk niet toe. Er wordt verwezen naar de tegenstrijdigheden in de voorgelegde Syrische en Turkse documenten, waaruit zou volgen dat de identiteit van de verzoekster en haar kinderen niet gecontroleerd zou kunnen worden.

Er wordt niet betwist dat er geen geldige documenten zijn voorgelegd die voldoen aan het artikel 30 WIPR, gelet op de ontbrekende legalisaties en apostilles op de Syrische en Turkse documenten.

Er kan niet betwist worden dat de afstammingsbanden al bestonden in het land van herkomst, in casu Turkije. De echtgenoot en vader van de verzoekers deelde de identiteiten van zijn vrouw en kinderen mee tijdens zijn verzoek om internationale bescherming.

Er werd door de tussenpersoon die de visumaanvraag indiende bij de ambassade in Istanbul aan de verzoekster aangeraden om zowel de Syrische als de Turkse documenten voor te leggen omdat er koste wat kost een bewijs moest voorliggen dat zij Syriërs waren.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ten aanzien van de echtgenoot/vader dat zijn geboortedatum op de Syrische documenten genoteerd staat als 1.04.2003. Dit is inderdaad de correcte geboortedatum die door het CGVS is erkend en op de verblijfskaart van de vader en echtgenoot staat. De correcte geboortedatum van de verzoekster is 01.01.2002 zoals vermeld in de Syrische familieboek en uittreksel personenregister.

De verzoekster vluchtte met haar gezin van Syrië naar Turkije toen ze nog minderjarige was. Haar vader besloot om haar geboortedatum op verklaring aan te passen en haar 2 jaar ouder te maken. Volgens kom het gezin dan aanspraak maken op 2 tenten in het vluchtelingenkamp bij aankomst. Hierdoor staat haar geboortedatum in de Turkse documenten als 1.06.2000. Ze is echter geboren op 1.01.2002 zoals hoger gesteld. De verwerende partij stelt dat de geboortedatum van de verzoekster op haar Syrische geboorteakte 1.04.2003 zou zijn. Dit is echter de geboortedatum van haar echtgenoot en deze staat niet op haar geboorteakte vermeld.

Er liggen in het dossier twee huwelijksaktes voor een Syrische en een Turkse. De verwerende partij stelt dat de data van het huwelijk respectievelijk 02.02.2020 en 21.01.2021 zijn. Het huwelijk werd op twee verschillende tijdstippen geregistreerd. Op 02.02.2020 was de echtgenoot van de verzoekster minderjarig nl. 17 jaar. De verzoekster was eveneens minderjarig. Zij konden hierdoor niet officieel huwen in Turkije. De familie van verzoekster en haar echtgenoot besloten om het huwelijk in Syrië te registreren. Huwen onder de leeftijd van 18 jaar is niet verboden in Syrië. Uiteraard kon deze huwelijksakte in Turkije niet erkend worden. Nadat zowel de echtgenoot als de verzoekster meerderjarig werden huwden ze opnieuw in Turkije op datum van 21.01.2021.

De verzoekster en haar echtgenoot waren minderjarig en hadden geen keuze dan de wil van de families te volgen.

Met betrekking tot de geboorteakten van de kinderen stelt de verwerende partij dat deze volgens de Syrische aktes geboren zijn in Hasaka en volgens de Turkse: G. in Antakya, S. A. in Nizip.

De echtgenoot van de verzoekster heeft verklaard dat alle kinderen geboren zijn in Turkije in Gaziantep. Er is was geen mogelijkheid om tijdens het verhoor van de DVZ hier veel nuances over aan te brengen. De echtgenoot woonde steeds in Nizip een stad in de provincie Gaziantep. De verzoekster woonde in Antakya met haar ouders. Omdat de verzoekster en haar man niet officieel gehuwd waren bij de geboorte van G. op 4.12.2020 konden ze niet samenwonen. De verzoekster was nog ingeschreven bij haar ouders in Antakya en kon enkel daar in het ziekenhuis bevallen om gedekt te zijn door de ziekteverzekering.

Na het huwelijk in 2021 verhuisde de verzoekster officieel naar haar man in Nizip waar de twee andere kinderen geboren zijn.

De ouders van de echtgenoot van de verzoekster besloten dat de kinderen ook in Syrië geregistreerd moesten worden. Ze lieten de Syrische geboorteaktes opmaken. Bij deze registratie werd door een feit de geboortedatum van A. op knullige wijze omgedraaid van 03.12.2023 naar 12.03.2023 wat uiteraard foutief is. De verzoekster en haar echtgenoot moesten de wil van de familie volgen. Zelfs als er geoordeeld zou worden dat zij hier doelbewust aan hebben meegewerkt treft hun minderjarige kinderen geen enkele schuld.

De verwerende partij merkt tenslotte nog op dat de familie naam geschreven staat als: R., Rd. en Rz. Dit is onvoldoende om te besluiten dat de identiteit van de personen niet vaststaat. Hij betreft duidelijk andere schrijfwijze in de vertalingen. Bovendien wordt R. in het Turks uitgesproken als Rz.

Uit het bovenstaande blijkt dat de tegenstrijdigheden waar de verwerende partij naar verwijst, verklaarbaar en deels verschoonbaar zijn.

De verzoekster en haar echtgenoot zijn nooit gehoord geweest of geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden. De verwerende partij stelt zich kennelijk onredelijk op door te stellen dat de identiteiten van de verzoekster en haar kinderen niet vastgesteld kunnen worden. De motiveringsplicht is bovendien geschonden omdat de verwerende partij niet uitlegt waarom de verzoekster niet gehoord is geweest.

Het is duidelijk dat de verwerende partij de andere bewijzen die verzoekster voorlegde nl. de Syrische en Turkse niet gelegaliseerde documenten en de verklaringen van haar man tijdens de asielprocedure, niet kan aanvaarden om de afstammingsband aan te tonen. Er liggen bijgevolg ook geen andere bewijzen van afstamming voor.

De verwerende partij laat na te motiveren waarom de cascade-regeling zoals voorzien in de wet niet gevolgd werd. Als er geen geldige documenten voorliggen en als er ook geen andere bewijzen voorhanden zijn kan er worden overgegaan tot een onderhoud met de vreemdeling of kan enige ander onderzoek worden bevolen dat noodzakelijk wordt geacht. De bestreden beslissing laat na te motiveren waarom er geen bijkomend onderzoek wordt bevolen zoals bijvoorbeeld een DNA-onderzoek.

Gelet op de hierboven uiteengezette principes van de cascade-regeling en het feit dat een erkend vluchteling en zijn familieleden het voordeel van de twijfel moeten krijgen met betrekking tot hun verklaarde afstamming, had de verwerende partij minstens kunnen motiveren waarom er geen bijkomend onderzoek wordt bevolen. De verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Daarnaast wordt er geen rekening gehouden met het hoger belang van de drie minderjarige verzoekers, wat nochtans uitdrukkelijk in art. 12bis § 7 15.12.1980 wordt vooropgesteld. Het is absoluut in hun belang om de kans te krijgen om de afstamming met hun vader, die door België erkend werd als vluchteling aan te tonen. De minderjarige kinderen zijn op geen enkele wijze verantwoordelijk voor het feit dat de documenten voorgelegd door hun ouders tegenstrijdigheden bevatten.

De bestreden beslissing moet gelet op het bovenstaande vernietigd worden.”

3.1. De ontvankelijkheid van het enig middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekers hebben nagelaten om een concrete toelichting te verschaffen bij de in de aanhef van het enig middel opgegeven schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22bis van de Grondwet. Bij gebrek aan een duidelijke toelichting hoe de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden, is het enig middel in dit opzicht onontvankelijk.

Waar de verzoekers gewag maken van een schending van “*het hoger belang van het kind*”, merkt de Raad op dat zulks op zich geen duidelijke omschrijving uitmaakt van een rechtsregel die geschonden wordt geacht. Ook in dit opzicht is het enig middel onontvankelijk.

De verzoekers geven in hun uiteenzetting wel aan dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de drie minderjarige kinderen, zoals uitdrukkelijk opgenomen in artikel 12bis, §7, van de Vreemdelingenwet. De kritiek inzake het hoger belang van het kind wordt bijgevolg beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

3.2. Verder onderzoek van het enig middel

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In het betoog ter ondersteuning van het enig middel brengen de verzoekers een uitgebreide inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen. Zo menen zij dat het kennelijk

onredelijk is om te oordelen dat hun identiteiten niet vastgesteld kunnen worden en pogen zij de door de verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden in de voorgelegde (identiteits-)documenten te verklaren, te vergoelijken of te betwisten. Hieruit blijkt dat de verzoekers een afdoende kennis hebben van de redenen waarom hun visumaanvragen werden geweigerd. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de in de bestreden aktes opgenomen motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat de formele motiveringsplicht bij weigeringsbeslissingen zoals *in casu* enkel oplegt om in de akte zelf een afdoende motivering in rechte en in feite op te nemen die de aanvrager in staat stelt te begrijpen op welke gronden de aanvraag werd geweigerd. De formele motiveringsplicht houdt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, niet in dat er tevens moet worden gemotiveerd waarom zij als aanvragers niet (bijkomend) worden gehoord.

De bestreden weigeringsbeslissingen zijn reeds op draagkrachtige wijze gemotiveerd door de met de met redenen omklede vaststelling dat de juiste identiteit van de verzoekers niet kan worden vastgesteld gelet op de tegenstrijdigheden en incoherenties in de voorgelegde (identiteits-)documenten. De verzoekers kunnen in de bestreden aktes op eenvoudige wijze lezen welke incoherenties en tegenstrijdigheden de verweerder heeft vastgesteld om te besluiten dat hun juiste identiteit niet kan worden vastgesteld. Hiermee zijn de bestreden weigeringsbeslissingen op afdoende wijze gemotiveerd.

Daar waar de bestreden weigeringsbeslissingen aldus niet zijn gesteund op een gebrek aan bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband met de gezinshereniger in België, maar op de onzekerheid over de juiste identiteit van de aanvragers zelve, dient de verweerder niet uitdrukkelijk te motiveren waarom hij niet overgaat tot een bijkomend onderzoek, zoals een DNA-test, om alsnog de afstammingsband vast te kunnen stellen, te meer nu uit artikel 12*bis*, §6, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een dergelijk bijkomend onderzoek slechts facultatief is en de verzoekers wel degelijk "*andere bewijzen*" hebben voorgelegd die echter onderling dermate tegenstrijdig zijn dat de identiteit niet kan worden vastgesteld (zie ook *infra*, punt 3.2.2.).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3.2.2. Waar de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen onderwerpen aan een inhoudelijke kritiek, beroepen zij zich in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden beoordeeld in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen, dit zijn de tevens geschonden geachte artikelen 10, 11 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet en meer in het bijzonder de specifieke bepalingen van deze artikelen die van toepassing

zijn op de thans voorliggende visumaanvragen met het oog op de gezinshereniging met een erkend vluchteling in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 10 februari 2025 een aanvraag indienden voor de afgifte van een visum lang verblijf, waarbij zij zich beriepen op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van echtgenote en minderjarige kinderen van een in België verblijvende erkend vluchteling, zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het moment van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun gemeenschappelijke kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(...).”

Inzake de gezinshereniging met erkende vluchtelingen in België, waarbij de bloed- of aanverwantschapsband al bestond voor de erkend vluchteling het Rijk binnencwam, hetgeen de verzoekers voorhouden, stelt artikel 11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet dan wel van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het [Wetboek van internationaal privaatrecht](#) of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Omtrent het bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband in het kader van de gezinshereniging met een in België erkende vluchteling voorziet artikel 12bis, §5, van de Vreemdelingenwet vervolgens:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

Uit de samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat in principe officiële documenten zijn vereist die overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie zijn gelegaliseerd. Indien de familieleden geen dergelijke officiële documenten kunnen voorleggen, dient echter eveneens rekening te worden gehouden met andere “*geldige bewijzen*” inzake de bloed- of aanverwantschapsband met de gezinshereniger die als vluchteling werd erkend of die subsidiaire bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad. Slechts indien ook geen “*andere geldige bewijzen*” worden voorgelegd, kan de verweerder toepassing maken van de bepalingen van artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004

houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

De Raad merkt op dat op de voorliggende visumaanvragen in wezen artikel 12bis, § 5, van de Vreemdelingenwet van toepassing is, daar deze bepaling specifiek gericht is op erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten (zie in die zin: Verslag bij het wetsontwerp van 30 januari 2009 tot wijziging van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, *Parl. St. Kamer*, 2008-2009, doc53K1695/002, 4). Paragraaf 6 van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op andere vreemdelingen die hun verblijfsrecht in België niet ontleen aan de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming van de gezinshereniger en voorziet op zich niet in de verplichting om rekening te houden met "andere geldige bewijzen". Indien echter de familieleden van erkende vluchtelingen (of subsidiair beschermden) ook geen "andere geldige bewijzen" van de bloed- of aanverwantschapsband kunnen voorleggen, "kan" de verweerder krachtens artikel 12bis, §5 *juncto* §6, van de Vreemdelingenwet overgaan of laten overgaan tot een bijkomend onderzoek. Gelet op het dubbele gebruik van "kunnen" in artikel 12bis, §5 en "kan" in artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet, gaat het evenwel niet om een verplichting in hoofde van het bestuur.

Uit lezing van deze artikelen blijkt dat er is voorzien in een cascadesysteem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Artikel 12bis, § 5 (alsook artikel 11, §1, tweede lid) van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (Pb.L. 251/12; zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, kan nuttig worden verwezen naar de Omzendbrief houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging van 17 juni 2009. Dienaangaande bepaalt deze omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij

rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

De "andere bewijzen" van de afstammingsband zijn, met name :

- Geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest;
- Huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Affidavit;
- Nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt;
- Huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Uittreksels van de geboorteregisters;
- Vervangend vonnis;
- enz.

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De Raad merkt op dat het in beginsel aan het betrokken familielid, die een visum aanvraagt met het oog op de gezinshereniging met een erkend vluchteling in België, toekomt om "andere geldige bewijzen" voor te leggen.

De verzoekers betogen dat de verweerder naliet om de hierboven beschreven cascaderegeling toe te passen. Zij erkennen echter dat zij geen geldige documenten hebben voorgelegd die voldoen aan artikel 30 van het WIPR, gelet op de ontbrekende legalisaties en apostilles op de neergelegde Syrische en Turkse documenten. Zij verliezen dan ook uit het oog dat de verweerder hun visumaanvragen niet louter heeft geweigerd omwille van het gebrek aan officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR, maar dat ook de andere bewijzen die zij voorlegden in aanmerking werden genomen. Hieromtrent wordt met name als volgt gemotiveerd:

"Overwegende dat meneer in zijn asielaanvraag op 29/07/2024 bij DVZ verklaarde dat hij sinds 2012 in Gaziantep in Turkije woonde. Overwegende dat meneer verklaarde dat hij gehuwd is in Gaziantep en dat ook zijn 3 kinderen daar geboren zijn.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een Syrische huwelijksakte en een Turkse huwelijksakte werden voorgelegd.

Overwegende dat de huwelijksdatum op de Syrische huwelijksakte 02/02/2020 betreft en op de Turkse huwelijksakte 21/01/2021 als huwelijksdatum staat geschreven.

Overwegende dat er op de Syrische huwelijksakte mevrouw haar geboortedatum 01/01/2002 betreft en op de Turkse huwelijksakte 01/06/2000 staat geschreven.

Overwegende dat mevrouw haar geboortedatum op haar Syrische geboorteakte 01/04/2003 betreft.

Overwegende dat als geboortedatum van mevrouw op de Kimlik 01/06/2000 betreft alsook op het uittreksel strafregister.

Overwegende dat op de familiefiche mevrouw haar geboortedatum 01/01/2002 betreft.

Overwegende bovendien dat meneer zijn geboortedatum op de Syrische documenten 01/04/2003 betreft onder de naam A. E. R..

Overwegende dat er voor de kinderen zowel een Syrische als een Turkse geboorteakte voorgelegd werd.

Overwegende dat de kinderen op de Syrische geboorteakte geboren zijn in Hasaka en op de Turkse geboorteaktes is G. geboren te Antakya, S. en A. te Nizip. Overwegende dat voor A. de geboortedata verschillen. Op de Syrische geboorteakte is de geboortedatum 12/03/2023 en op de Turkse geboorteakte 03/12/2023.

Overwegende de familienaam op verschillende wijzen geschreven staat : R(...), Rd(...), Rz(...).

Op basis van al deze incoherenties is DVZ niet in staat de juiste identiteit van de betrokkenen vast te stellen.

Overwegende dat DVZ de identiteit van de aanvragers niet kan vaststellen, gelet op de tegenstrijdigheden in de voorgelegde documenten wordt de visumaanvraag afgewezen."

Dat de verweerder tegenstrijdigheden heeft vastgesteld in de voorgelegde "*andere bewijzen*", impliceert dat hij de door de verzoekers neergelegde documenten, hoewel zij geen officiële documenten zijn overeenkomstig artikel 30 van het WIPR, wel degelijk heeft onderzocht. Artikel 12bis, §5, van de Vreemdelingenwet houdt niet de verplichting in om de bloed- of aanverwantschapsband sowieso aan te nemen indien er "*andere geldige bewijzen*" worden voorgelegd. De verweerder dient deze andere geldige bewijzen wel inhoudelijk te beoordelen op hun bewijswaarde naar de voorgehouden bloed- of aanverwantschapsband toe. *In casu* heeft de verweerder verschillende en opmerkelijke tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen de voorgelegde documenten onderling en tussen deze documenten en de verklaringen die de gezinshereniger aflegde bij zijn verzoek om internationale bescherming. De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de verweerder geen toepassing maakte van de cascadereregeling, voorzien in artikel 12bis, §5, van de Vreemdelingenwet, of dat hij in weerwil van artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet de visumaanvragen zou hebben geweigerd louter omwille van het ontbreken van officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsband kunnen aantonen.

Waar de verzoekers wijzen op de mogelijkheid, voorzien in artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet, om bij gebrek aan andere bewijzen over te gaan tot een onderhoud met de vreemdeling of het bevelen van enig ander onderzoek (zoals een DNA-test) die noodzakelijk wordt geacht, herhaalt de Raad dat de verweerder hiertoe krachtens artikel 12bis, §6, tweede lid, (*juncto* artikel 12bis, §5) van de Vreemdelingenwet niet verplicht is. De verzoekers hebben hierom evenmin verzocht in het kader van hun aanvragen. Bovendien werden de aanvragen niet zozeer geweigerd omwille van het gebrek aan bewijs van de bloed- en aanverwantschapsband met de gezinshereniger, maar werd vastgesteld dat de identiteit van de verzoekers zelve niet kan worden vastgesteld gelet op de inconsistenties en de tegenstrijdigheden in de door de verzoekers voorgelegde documenten. Er valt niet in te zien en de verzoekers tonen niet aan waarom de verweerder uit eigen beweging over zou moeten gaan of laten gaan tot aanvullende onderzoeken of een onderhoud met de verzoekers wier identiteit zelve onzeker is gelet op de voorgelegde documenten. Het vaststellen van een bloed- of aanverwantschapsband veronderstelt immers in de eerste plaats dat ook de identiteit van de aanvragers met zekerheid kan worden vastgesteld. In elk geval is het, gelet op de pertinente vaststellingen van de verweerder, en hetgeen hieromtrent *infra* wordt uiteengezet, niet onredelijk om in het geval van de verzoekers geen gebruik te maken van de mogelijkheden voorzien in artikel 12bis, §6, tweede, lid, (*juncto* artikel 12bis, §5) van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekers met hun betoog de door de verweerder vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden trachten te vergoelijken, te verklaren, of te weerleggen, kunnen zij enkel worden gevolgd in hun kritiek dat de Syrische geboorteakte van de eerste verzoekster niet de geboortedatum 1 april 2003 vermeldt (zie elektronisch administratief dossier, stuk 52) en dat dit de geboortedatum van de voorgehouden echtgenoot is, waaromtrent overigens in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk wordt gesteld "*dat meneer zijn geboortedatum op de Syrische documenten 01/04/2003 betreft onder de naam A. E. R.*". De bestreden beslissingen bevatten hieromtrent duidelijk een materiële vergissing. Deze materiële vergissing neemt de overige tegenstrijdigheden inzake de identiteit van de eerste verzoekster echter niet weg. Zo wordt op goede gronden vastgesteld dat er twee huwelijksaktes werden voorgelegd: een Syrische akte en een Turkse, waarbij de eerste akte verzoeksters geboortedatum 1 januari 2002 vermeldt, terwijl op de tweede akte 1 juni

2000 wordt opgetekend als haar geboortedatum. Daarnaast wordt eveneens op goede gronden vastgesteld “dat als geboortedatum van mevrouw op de Kimlik 01/06/2000 betreft alsook op het uittreksel strafregister” en “dat op de familiefiche mevrouw haar geboortedatum 01/01/2002 betreft”. Deze vaststellingen, samen met de eveneens pertinente vaststelling omtrent de verschillende schrijfwijzen van verzoeksters familienaam op de onderscheiden documenten, volstaan reeds om redelijkerwijze te besluiten dat de identiteit van de eerste verzoekster niet kan worden vastgesteld. De materiële vergissing omtrent de geboortedatum op de Syrische geboorteakte is een overvloedige vaststelling zodat de kritiek hierop niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De overige kritiek van de verzoekers doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties. De loutere beweringen dat de geboortedatum op de Syrische familiefiche en het uittreksel personenregister de correcte geboortedatum betreft en het hieraan verbonden verhaal dat haar geboortedatum door haar ouders werd aangepast om haar twee jaar ouder te maken om aanspraak te maken op twee tenten in het vluchtelingenkamp, neemt de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de geboortedata, vermeld op de Syrische huwelijksakte en familiefiche enerzijds en op de Turkse documenten anderzijds (huwelijksakte, Kimlik en uittreksel strafregister), geenszins weg. De verzoekster kan bovendien geen geoorloofd belang doen gelden bij haar betoog aangezien zij in wezen aangeeft dat haar vader fraude pleegde. Hoe dan ook beperken de verzoeks zich tot blote beweringen die niet ondersteund worden met enig concreet element. Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand zijn gekomen (cf. RvS 24 mei 2023, nr. 256.585). Een geheel zelfde redenering geldt voor de loutere bewering dat de tegenstrijdigheden tussen de Turkse en Syrische huwelijksaktes zouden zijn te verklaren doordat de eerste verzoekster en de gezinshereniger, gelet op de minderjarigheid van de gezinshereniger op de datum van het Syrische huwelijk van 2 februari 2020, na hun huwelijk in Syrië, op 21 januari 2021 nogmaals zouden zijn gehuwd te Turkije. Hierbij kan nog worden aangestipt dat de gezinshereniger op 21 januari 2021 evenmin meerderjarig was, nu hij blijkens de voorgelegde stukken is geboren op 1 april 2003, zodat de thans naar voor gebrachte beweringen en vergoelijkningen feitelijke grondslag missen. De verzoekers kunnen bovendien ook niet dienstig voorhouden dat ook de eerste verzoekster ten tijde van het Syrische huwelijk op 2 februari 2020 eveneens minderjarig zou zijn geweest, terwijl zij tegelijkertijd voorhoudt dat zij geboren is op 1 januari 2002, hetgeen impliceert dat zij achttien jaar oud was op de datum van het Syrische huwelijk.

De blote beweringen en vergoelijking dat de dag en maand in de geboortedatum van A. werden omgewisseld, doen evenmin afbreuk aan de volgende vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Overwegende dat meneer in zijn asielaanvraag op 29/07/2024 bij DVZ verklaarde dat hij sinds 2012 in Gaziantep in Turkije woonde. Overwegende dat meneer verklaarde dat hij gehuwd is in Gaziantep en dat ook zijn 3 kinderen daar geboren zijn.

(...)

Overwegende dat er voor de kinderen zowel een Syrische als een Turkse geboorteakte voorgelegd werd.

Overwegende dat de kinderen op de Syrische geboorteakte geboren zijn in Hasaka en op de Turkse geboorteaktes is G. geboren te Antakya, S. en A. te Nizip. Overwegende dat voor A. de geboortedata verschillen. Op de Syrische geboorteakte is de geboortedatum 12/03/2023 en op de Turkse geboorteakte 03/12/2023.

Overwegende de familienaam op verschillende wijzen geschreven staat : R(...), Rd(...), Rz(...).”

De vage bewering dat de gezinshereniger tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken weinig nuances kon geven omtrent de geboorteplaats van zijn kinderen, kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden ingezien waarom de gezinshereniger, bij de vraag naar de geboortedata en -plaats van zijn kinderen, heeft verklaard dat zij allen zijn geboren in Gaziantep (Turkije) terwijl er thans een Syrische geboorteakte wordt voorgelegd waarin wordt vermeld dat de kinderen zijn geboren te Hasaka (Syrië) en een Turkse geboorteakte waarin staat dat G. is geboren te Antakya (Turkije) en S. en A. te Nizip (Turkije). Het gaat om zeer opmerkelijke tegenstrijdigheden, niet enkel tussen de verklaringen van de gezinshereniger en de voorgelegde identiteitsdocumenten maar ook tussen de voorgelegde identiteitsdocumenten onderling en dit omtrent elementaire identiteitsgegevens zoals de geboorteplaats van de kinderen. Deze tegenstrijdigheden worden op geen enkele wijze weerlegd, noch wordt hieromtrent een plausibele verklaring gegeven. Van de gezinshereniger kan uiteraard verwacht worden dat hij de geboorteplaats (*in casu* ook het geboorteland) van zijn kinderen correct kan weergeven en van de verzoekers kan eveneens worden verwacht dat de gegevens in de neergelegde geboorteaktes congruent zijn met de eerdere verklaringen van de gezinshereniger, *quod non*. Wederom beperken de verzoekers zich terzake tot het uiten van loutere beweringen en aannames zonder begin van bewijs (als zouden de schoonouders de Syrische geboorteaktes hebben aangevraagd en als zou het oudste kind in Antakya zijn geboren omdat de eerste verzoekster en de gezinshereniger nog niet

officieel konden samenwonen), waarmee geen onzorgvuldigheid of onredelijkheid in de besluitvorming wordt aangetoond.

Wat de verschillende geboortedatum van A. betreft, merkt de Raad op dat ook deze vaststelling steun vindt in het administratief dossier. Aangezien reeds de geboorteplaats (en -land) niet overeenstemt met de verklaringen van de gezinshereniger en met de vermelding op de Syrische geboorteakte, is het geenszins onredelijk om ook deze tegenstrijdigheid mee te nemen in de beoordeling. Dat het zou gaan om een loutere vergissing waarbij de dag en maand werden omgewisseld, wordt niet concreet aangetoond en is gelet op de tegenstrijdigheden inzake de geboorteplaats niet van aard om de vastgestelde onzekerheid met betrekking tot de identiteit weg te nemen.

Waar de verzoekers stellen dat de verschillende schrijfwijzen van hun naam niet voldoende zijn om te besluiten dat hun identiteit niet vaststaat, merkt de Raad op dat de geboden motieven in hun geheel moeten worden in aanmerking genomen om te beoordelen of de verweerder in redelijkheid is kunnen komen tot de genomen weigeringsbeslissingen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verschillende schrijfwijze van de namen geenszins het enige element is om te besluiten dat de identiteit van de verzoekers niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De loutere bewering dat R(...) in het Turks wordt uitgesproken als Rz(...), kan, bij gebrek aan enig ondersteunend bewijs hiervan, niet worden aangenomen.

De Raad besluit dat de verweerder, gelet op het geheel van de hierboven weerhouden vaststellingen, op goede gronden heeft vastgesteld dat de identiteit van de verzoekers niet met zekerheid kan worden vastgesteld en dat hij op basis hiervan in redelijkheid heeft besloten om de visumaanvragen te weigeren.

De loutere verwijzing naar artikel 12*bis*, §7, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij het onderzoek van de aanvraag terdege rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, doet hieraan geen afbreuk. Daar waar de minderjarige kinderen inderdaad niet verantwoordelijk zijn voor het feit dat de door hun ouders neergelegde documenten (en verklaringen) tegenstrijdigheden bevatten, wordt opgemerkt dat het rekening houden met het hoger belang van het kind niet oplegt om voorbij te gaan aan de bewijslast inzake de identiteit van deze kinderen, alsook inzake de afstammingsband met de gezinshereniger. Wanneer documenten voorliggen die elkaar onderling tegenspreken, hebben de aanvragers en de gezinshereniger duidelijk niet voldaan aan de op hen rustende medewerkingsplicht en kan dit redelijkerwijze een weigeringsbeslissing verantwoorden.

De mogelijkheid van alternatieve bewijsmiddelen bij een gezinshereniging met een vluchteling stelt de betrokkenen niet vrij van iedere bewijslast, maar legt de overheid op om rekening te houden met andere bewijzen wanneer geen officiële documenten conform artikel 30 van het WIPR kunnen worden voorgelegd. Pas wanneer ook dat niet mogelijk is, kan de minister overgaan tot een persoonlijk onderhoud of een aanvullende analyse. *In casu* werd in de visumaanvragen niet aangevoerd dat er geen bewijsstukken konden worden voorgelegd en heeft de verweerder op goede gronden verschillende decisieve tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen de voorgelegde bewijsstukken onderling en tussen de voorgelegde documenten en de verklaringen van de gezinshereniger. De verzoekers kunnen de verweerder niet ten kwade duiden dat hij de bewijsstukken heeft beoordeeld die zij hebben voorgelegd. Aangezien de bewijsstukken zelve tegenstrijdig waren, valt niet in te zien waarom de verweerder zou moeten overgaan tot een bijkomend onderzoek.

Betreffende het beginsel van het voordeel van de twijfel herinnert de Raad er nog aan dat dit enkel toepassing vindt in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming en dat dit beginsel niet toelaat abstractie te maken van de persoonsgegevens van een visumaanvrager, minstens verduidelijken de verzoekers niet op basis van welke wetsgrond hen 'het voordeel van de twijfel' gegund zou kunnen worden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10, 11 en/of 12*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. De Raad wijst erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan een verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien deze verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. *In casu* vormt de bestreden beslissing een antwoord op een aanvraag waarmee de verzoekers zich uit eigen beweging tot het bestuur hebben gericht. Zij hebben dus ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van hun aanvraag nuttig voor hun belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken en informatie aan de verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voldoen. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur reikt niet zover dat een aanvrager door het bestuur,

voorafgaand aan het nemen van een beslissing over deze of gene aanvraag, zou moeten worden geconfronteerd met tegenstrijdigheden die op eenvoudige wijze reeds blijken uit de documenten die door de aanvrager zelf werden voorgelegd met het oog op het vervullen van een wettelijk voorziene documentaire bewijslast. Het is aan de aanvrager zelf om hierover te waken.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE